

[תנא] 1039 הדם וכל דדמי ליה. כך גרסת ה"ג 1040, ול"ג תיובתא, ומשני דתני הדם וכל דדמי ליה, שעקרו לריח, לאפוקי אילן תפוחים וחבושי, שריחן טוב ואין עקרם עשוי לריח כמו הדם, ולכך לא מקרו עצי בשמים 1041.

מישחא כבישא. פר"ח 1042 שמענו מרבתינו שכובשין שומשמין וורד ועצי בשמים זמן מרובה, וקולטים השומשמין ריח של בשמים וטוחנים אותו ויש בו ריח של בשמים, ומשחא טחינא קרוב לטחינתן נותנים עליהם עצי בשמים ואינו קולט כל כך ריח.

[מג, ב] הלכה כדברי המכריע. ר"ג, דמכריע לדברי 1043 ב"ש, ואין זה מכריע ממש 1044, דאטו [משום] 1045 שנוטה לומר כדברי ב"ש יהי הלכה כמותם, והלא בכמה מקומות השנים חולקים על היחיד ואין הלכה כמותם, ועוד דאם היה הכרעה ממש, הא כבר פסק ר' יוחנן בשבת בפ' כירה 1046 דהלכה כדברי המכריע 1047, ודיני הכרעה פירשנו בשבת בפ' כירה, ואין להאריך כאן, מ"ר 1048.

אוצר החכמה

הכי אמ' רבא הלכה כדברי ב"ה ולא היא לשמוטיה נפשיה הוא דעבד. כך כתוב בספר 1049 שלנו ובפ' רש"י 1050, אבל בספר הרי"ף פסק כרבא דאמ' הלכה כדברי ב"ה, משמע שלא היה כתוב 1050* בספרו גרסת הספר 1049 שלנו 1051, וכן משמע בה"ג 1052.

1037 עפ"י הנדפס. (ובכת"י: "דעטית"). 1037 עפ"י הנדפס. (ובכת"י: "להר").
1038 ראה כל זה בשם רבנו יצחק, ב"על הכל" (הגון חלק ז' עמ' 90), ויש שם ט"ס. ועי' היטב ברא"ש (תוספות ופסקים), ומבואר שם להדיא דלפי האי טעמא לא מהני אמירת "סברי", שכן יש כאן חשש סכנה. וראה או"ז שם סי' קס שהביא האי ירושלמי, והוסיף: "והירוש' לטעמי' שצריך השומע לענות אמן כדי להוציא את המברך וכו', מיהו ע"י שאומר להם סברי מורי ומוזהירם שישמעו לו שפיר דמי אפי' באמצע סעודה יכוונו לבם ויענו אחריו אמן". ועי' גם בסימן קעח שם. וצ"ע, הרי חמירא סכנתא מאיסורא, א"כ אפילו אם נימא דעניית אמן אינה מעכבת, וכן אפילו אם אומר מקודם "סברי", מ"מ ניחוש שמא בכל זאת יבוא לידי סכנתא. 1039 עפ"י הנדפס. 1040 ט ע"א. וכן היא הגירסא בכתבי היד של הגמרא, וכן הביא המאירי בשם "רוב נוסחאות", וכן גרסו כמה ראשונים. 1041 ראה כל זה בשם רבנו באור זרוע ח"א סימן קעט, ועי' תוס', רשב"א ותוס' הרא"ש. 1042 ראה מילואים לפיר"ח (אוצר הגאונים עמ' 102), תוספות, או"ז שם ותוספות הרא"ש. 1043 עפ"י הנדפס. (ובכת"י: "דברי"). 1044 בתוספות הרא"ש: "הלכה כדברי המכריע, האי לאו מכריע ממש הוא, אלא שנתן טעם לדברי ב"ש". וראה תוספות שבת מ א שהביאו סוגיא דידן, וכתבו: "פר"ת התם דהויא כהכרעה שבכל הש"ס, ולא נהירא, דלא הויא הכרעה, אלא כדפי', והתם אינו אלא מפרש טעמא דבית שמאי". 1045 עפ"י הנדפס. 1046 לט ב. 1047 כ"כ התוספות פסחים כא א וב"ק קטז א. 1048 בנדפס (במקום "ודיני הכרעה וכו' מ"ר"): "ודיני ההכרעה כתבתיה בחולין פ' ראשית הגז". 1049 בנדפס: "בספרים" — "הספרים". 1050 ד"ה ולא היא. 1050 עפ"י הנד', (ובכ"י: "שלא כתב"). 1051 ראה כ"ז